

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Tomáše Brauna a soudců Mgr. Martina Lišky a JUDr. Hany Homolové v právní věci žalobkyně **Paclík - insolvenční správce a spol., v.o.s.**, IČO: 24836133, sídlem Trojice 1042/2, Praha 5, insolvenční správce dlužnice Šemík Praha, s.r.o., IČO: 28405986, zast. advokátem Mgr. Pavlem Čvančarou, sídlem Vrázova 2243/7, Praha 5, proti žalované **Pavle Michkové**, nar. 23. 11. 1963, bytem Vratislavova 36, Praha 2, o určení neúčinnosti právních úkonů, o odvolání žalobkyně a žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 159 ICm 2854/2013-152 ze dne 10. listopadu 2015,

t a k t o :

I. Rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 159 ICm 2854/2013-152 ze dne 10. listopadu 2015 se v bodě I. výroku mění tak, že žaloba na určení neúčinnosti kupní smlouvy ze dne 10. 11. 2011 uzavřené mezi dlužnicí a žalovanou, jejímž předmětem byla lodní skořepina plavidla Sv. Anežka rejstříkové číslo 109939, kupní smlouvy ze dne 12. 11. 2011 uzavřené mezi dlužnicí a žalovanou, jejímž předmětem byly lodní díly vyjmenované v příloze faktury č. 1013411 vystavené dne 12. 11. 2011 a kupní smlouvy ze dne 1. 12. 2011 uzavřené mezi dlužnicí a žalovanou, jejímž předmětem byl lodní motor zn. Honda BF 40 D LRTU, vyr. č. BBDJ-1004608, se zamítá z důvodu neplatnosti těchto kupních smluv.

II. Rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 159 ICm 2854/2013-152 ze dne 10. listopadu 2015 se v bodě II. výroku mění tak, že žaloba na uložení povinnosti žalované vydat žalobkyni plavidlo Anežka rejstříkové číslo 110638 a na uložení povinnosti žalované zaplatit do majetkové podstaty dlužnice částku 448.700,- Kč, se zamítá.

III. Rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 159 ICm 2854/2013-152 ze dne 10. listopadu 2015 se v bodě V. výroku mění tak, že se žalované povinnost zaplatit soudní poplatek za žalobu neukládá.

IV. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

V. Žalobkyni se ukládá, aby do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatila České republice - Městskému soudu v Praze na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů spočívajících ve znalečném částku 34.694,- Kč.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze v bodě I. výroku shora označeného rozsudku určil, že kupní smlouvy týkající se lodních dílů uzavřené mezi dlužnicí jako prodávající a žalovanou jako kupující v období od 10. 11. do 1. 12. 2011 jsou vůči věřitelům dlužnice právně neúčinné, v bodě II. výroku žalované uložil, aby do 1 měsíce od právní moci rozsudku vydala žalobkyni loď Anežka, rejstříkové číslo (dále jen rej. č.) 110638 a zaplatila do majetkové podstaty dlužnice částku 448.700,- Kč, v bodě III. výroku žalobu co do částky 41.500,- Kč zamítl, v bodě IV. výroku žalované uložil, aby žalobkyni zaplatila 12.342,- Kč na náhradě nákladů řízení k rukám jejího zástupce do 3 dnů od právní moci rozsudku, v bodě V. výroku žalované uložil, aby v téže lhůtě na tam specifikovaný účet tamního soudu zaplatila soudní poplatek za žalobu ve výši 24.435,- Kč, a v bodě VI. výroku žalované uložil, aby na tam specifikovaný účet tamního soudu zaplatila náklady řízení státu ve výši 16.544,- Kč.

V odůvodnění rozsudku soud uvedl, že se žalobkyně domáhala jednak určení, že kupní smlouvy týkající se lodních dílů (lodního motoru zn. Honda BF 40 D LRTU, výr. č. BBDJ-1004608, trupu, opláštění, kajuty, vnitřního vybavení a příslušenství lodi Sv. Anežka rej. č. 109939) uzavřené mezi dlužnicí a žalovanou ve dnech 1. 12. 2011 a 31. 10. 2011 jsou právně neúčinné, jednak aby jí žalovaná vydala loď Anežka rej. č. 110638 a jednak aby žalovaná zaplatila do majetkové podstaty dlužnice částku 490.200,- Kč (představující rozdíl mezi hodnotou lodi a hodnotou lodních dílů). V žalobě tvrdila, že dlužnice byla do 27. 10. 2011 vlastnící plavidla Sv. Anežka, jež bylo složeno z výše uvedených lodních dílů, avšak ke dni 20. 12. 2011 bylo totožné plavidlo pod rej. č. 110638 a názvem Anežka registrováno na žalovanou, která je bývalou společnicí a (současnou) manželkou jednatele a společníka dlužnice Petra Michka. Podle žalobkyně byly kupní smlouvy uzavřeny proto, aby se motor a lodní díly nestaly součástí majetkové podstaty dlužnice.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě tvrdila, že od dlužnice koupila dne 10. 11. 2011 lodní skořepinu za 408.000,- Kč, dne 12. 11. 2011 lodní příslušenství (vyjmenované v příloze faktury č. 1013411) za 444.000,- Kč a dne 1. 12. 2011 motor zn. Honda BF 40 D LRTU za 170.000,- Kč. Za použití těchto (ale nejen těchto) dílů koupených od dlužnice, z nichž motor a skořepina musely být opraveny, bylo sestrojeno plavidlo rej. č. 110638, které je sice podobné, ale nikoli stejné

jako plavidlo dlužnice. Podle žalované nejsou kupní smlouvy právními úkony zvýhodňujícími a právními úkony bez přiměřeného protiplnění, protože za díly s pořizovací cenou 896.224,- Kč, jež se dlužnici ani přes inzerci nepodařilo prodat, žalovaná po částech hotově zaplatila 1.022.000,- Kč, tedy cenu vyšší než tržní. Loď přitom musela být prodána po částech, protože dle nařízení vlády č. 174/2005 Sb. (kterým se stanoví technické požadavky na rekreační plavidla, na částečně zhotovená rekreační plavidla a na jejich vybrané části, na vodní skútry a pohonné motory rekreačních plavidel a vodních skútrů) nebylo možné koupit celou loď, když nebyla určena k uvedení na trh ES.

Na základě provedeného dokazování učinil soud zejména tato skutková zjištění:

1) z dohody o depozitní úschově kupní ceny ze dne 30. 6. 2010 a z kupní smlouvy ze dne 23. 7. 2010 zjistil, že žalovaná měla po prodeji svých nemovitostí obdržet kupní cenu po odečtu daně z převodu nemovitostí na č. ú. 35-4893350267/0100; z výpisů z tohoto účtu zjistil, že žalovaná obdržela dne 17. 8. 2010 částku 1.649.000,- Kč a že z tohoto účtu převedla dne 30. 8. 2010, 31. 8. 2010 a 15. 9. 2010 na účet Petra Michka po 300.000,- Kč,

2) z kopií formulářů sloužících k zadání inzerce, jež jsou opatřeny razítkem společnosti LODĚ, s.r.o., IČO: 27135250 ze dne 5. 7. 2011 a 2. 8. 2011 zjistil, že dlužnice inzerovala prodej lodního motoru za 170.000,- Kč, prodej poškozené skořepiny kajutové lodi o délce 9,60 m a šířce 3,20 m za 408.000,- Kč a specifikované příslušenství lodi za 444.000,- Kč, celkem byly tedy díly lodi nabízeny za 1,022.000,- Kč; z fotokopie internetových stránek www.avaryacht.cz zjistil, že nový lodní motor Honda se v roce 2014 prodával za 170.000,- Kč,

3) z kopie osvědčení o schválení technické dokumentace pro stavbu plavidla ze dne 7. 11. 2011 č. j. 6922/PH/11 zjistil, že žalované byla schválena technická dokumentace pro stavbu malého plavidla s největší délkou 9,60 m a největší šířkou 3,20 m,

4) z insolvenčního spisu vedeného na majetek dlužnice zjistil, že:

- vyhláškou ze dne 3. 4. 2012 (č. d. A-2) bylo zahájeno insolvenčního řízení,
- jak plyne ze seznamu majetku a závazků předloženého dlužnicí ze dne 19. 7. 2012 (č. d. A-18), dlužnice nemá žádný majetek a eviduje závazky vůči ACC Servis, s.r.o., IČO: 25059467, z nichž nejstarší byl splatný ke dni 22. 5. 2010, a vůči Magistrátu hlavního města Prahy, z nichž nejstarší byl splatný ke dni 15. 4. 2011,
- usnesením ze dne 21. 8. 2012 (č. d. A-25) byl zjištěn úpadek dlužnice, prohlášen konkurs na její majetek a insolvenční správkyň byla ustanovena žalobkyně,
- dle zprávy žalobkyně o činnosti a hospodářské situaci dlužnice ze dne 15. 11. 2012 (č. d. B-5) nemá dlužnice žádný majetek,
- jak plyne z přihlášek pohledávek Kleopatry Wagnerové a Martina Rulíka, dlužnice těmto věřitelům nevyplácela mzdu od února 2012,

4) ze sdělení Státní plavební správy ze dne 23. 5. 2013 zjistil, že dlužnice byla v plavebním rejstříku zapsána jako 100 % vlastník a provozovatel plavidla s rej. č. 109939 v období od 15. 12. 2010 do 27. 10. 2011, kdy bylo plavidlo na žádost vlastníka vymazáno z plavebního rejstříku,

5) z evidenčního listu plavidla rej. č. 110638 zjistil, že loď je pojmenována Anežka a je registrována na jméno žalované, má největší délku 9,60 m a největší šířku 3,20 m,

6) z protokolu o provedené kontrole plavidla rej. č. 110638 ze dne 1. 8.2013 zjistil, že kontrolovanou osobou a současně osobou uvedenou jako vůdce plavidla byl Petr Michek (jednatel a společník dlužnice), provozovatelem a vlastníkem plavidla byla označená žalovaná; v protokolu bylo zaznamenáno vyjádření kontrolované osoby: „Plavidlo není provozováno v režimu koncesované dopravy, ale pronajímáme ho spol. U Šemíka s.r.o. ... Plavidlo [původní] bylo poškozeno a z tohoto plavidla jsme zakoupili díly ...“,

7) z fotokopie internetových stránek www.usemika.cz ze dne 21. 8. 2013 zjistil, že hotel a restaurace U Šemíka zve na projížďku novou motorovou lodí sv. Anežka, přičemž text je doprovázen fotografií, na niž je loď pojmenována sv. Anežka, bez viditelného čísla lodi, a další fotografií menšího formátu lodi, rej. č. 109939, bez viditelného pojmenování,

8) ze znaleckého posudku z oboru ekonomika - oceňování dopravních prostředků č. 40-81/2014 ze dne 26. 5. 2014 vypracovaného Znaleckým ústavem Praha, s.r.o. (dále jen Znalec) a výpovědi Znalce při ústním jednání zjistil, že:

- obvyklá tržní hodnota plavidla s evidenčním označením 109939 ke dni 26. 10. 2011 byla odhadnuta na částku 829.300,- Kč,
- obvyklá tržní hodnota plavidla s evidenčním označením 110638 k datu vypracování posudku byla odhadnuta na částku 380.600,- Kč,
- plavidlo s číslem 110638 je po technické stránce, svým konstrukčním řešením, mírou vybavení a stářím totožné s původním plavidlem s číslem 109939 kromě prodloužené střechy palubní nástavby a menších oprav trupu; na plavidle nebyly shledány žádné projevy oprav výrazného poškození deklarované žalovanou, pouze trup plavidla je napaden houbou; stavba nového plavidla rozebráním jednotlivých konstrukčních prvků a dílů původního plavidla a následným sestavením plavidla jiného nedává technický smysl.

Na základě výše uvedeného dospěl soud ke skutkovému (a zčásti právnímu) závěru, podle něhož mezi dlužnicí a žalovanou sice byly platně uzavřeny ústní kupní smlouvy a došlo k převzetí lodi žalovanou (ať již po částech nebo jako celku), nicméně žalovaná kupní ceny dlužnici neuhradila. Soud totiž neshledal verzi žalované o zaplacení kupních cen ani pravděpodobnou ani pravdivou zejména proto, že předložené listiny v případě faktur neprokazují zaplacení kupních cen a v případě příjmových pokladních dokladů majících prokazovat platby v hotovosti se jedná o doklady snadno vytvořitelné, zvláště nebylo-li žalobkyni předáno kompletní účetnictví dlužnice.

V rovině právního posouzení věci dospěl soud k závěru, že kupní smlouvy jsou neúčinné právní úkony dle ust. § 240 a násl. insolvenčního zákona (dále jen IZ), neboť dlužnice v době, kdy byla v úpadku, poskytla žalované bezúplatné plnění (potud soud poznamenal, že byť v kupních smlouvách byly sjednány kupní ceny vyšší než ceny obvyklé, jejich zaplacení žalovaná neprokázala). Proto žalobě na určení neúčinnosti kupních smluv vyhověl.

Vzhledem k tomu, že do majetkové podstaty nelze vydat původní plnění z neúčinného právního úkonu, neboť hodnota lodi v té době byla odhadnuta částkou 829.300,- Kč, zatímco ke dni 26. 5. 2015 částkou 380.600,- Kč, byla žalované kromě

povinnosti vydat loď rej. č. 110638 stanovena i povinnost zaplatit do majetkové podstaty rozdíl v hodnotě lodi jako náhradu za snížení ceny lodí.

Proti tomuto rozsudku Městského soudu v Praze podaly včasné odvolání jak žalobkyně (která napadla bod IV. výroku, jímž bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení), tak žalovaná (která nenapadla toliko bod III. výroku, jímž byla žaloba zčásti zamítnuta).

Žalovaná v odvolání v první řadě namítala, že žalobkyně podala v prekluzivní lhůtě pouze žalobu na určení neúčinnosti kupních smluv, a proto měla za to, že pokud žalobkyně žalobu, resp. petit opravila (doplnila) až po uplynutí zákonné lhůty, byla žaloba podána opožděně, což je samo o sobě důvodem k zamítnutí žaloby. Žalovaná dále snášela argumenty na podporu závěru, že kupní ceny dle kupních smluv (byť hotovostně) zaplatila. Soudu prvního stupně dále např. vytýkala, že nerozlišuje mezi lodí jako celkem a souborem jednotlivých dílů, které byly prodány; v tomto ohledu tvrdila, že jednotlivé komponenty, z nichž je loď sestavena, mají hodnotu pouze těchto komponentů (potud žalovaná poukazovala na to, že jednotlivé díly lodi nejsou samostatně funkční a nelze je samostatně prakticky užívat). Především z těchto důvodů požadovala, aby odvolací soud napadený rozsudek v jí napadeném rozsahu změnil tak, že žalobu zamítne.

Vrchní soud v Praze dle ust. § 212 a § 212a občanského soudního řádu (dále jen OSŘ) přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu napadeném odvoláními a řízení jeho vydání předcházející, a poté, co odvolání projednal na jednání konaném dne 1. 12. 2016, dospěl k těmto zjištěním a závěrům:

Podle ust. § 239 odst. 3 IZ může insolvenční správce podat odpůrčí žalobu ve lhůtě 1 roku ode dne, kdy nastaly účinky rozhodnutí o úpadku. Nepodá-li ji v této lhůtě, odpůrčí nárok zanikne.

Toto ustanovení nevzbuzuje žádné pochybnosti o tom, že upravuje (jen) lhůtu, ve které může insolvenční správce podat odpůrčí žalobu a důsledky nedodržení této lhůty. O tom, že v poměrech projednávané věci byla odpůrčí žaloba podána včas (o zjištění úpadku dlužnice insolvenční soud rozhodl dne 21. 8. 2012 a odpůrčí žaloba byla podána u insolvenčního soudu dne 21. 8. 2013), pochybnosti nejsou. Na uplatnění nároku na vydání plnění z neúčinného právního úkonu do majetkové podstaty nebo nároku na poskytnutí rovnocenné náhrady (tj. uplatnění nároků podle ust. § 236 odst. 2 IZ) se tak lhůta určená výše zmíněným ustanovením evidentně nevztahuje. Část odvolací argumentace vycházející z toho, že žaloba byla podána opožděně, neboť žalobkyně uplatnila nárok na vydání lodních dílů, resp. lodi Anežka rej. č. 110638, a nárok na poskytnutí rovnocenné (peněžité) náhrady pod uplynutí prekluzivní lhůty stanovené v ust. § 239 odst. 3 IZ, je tudíž neopodstatněná.

Právní posouzení věci soudem prvního stupně však přesto správné není.

Judikatura prezentovaná již rozsudkem Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 31 Cdo 417/99 ze dne 25. 5. 2000 je ustálena v závěru, podle něhož u právního

úkonu, který je neplatný, nelze vyslovit jeho odporovatelnost. Jinými slovy, určením právní neúčinnosti právního úkonu (vyslovením odporu) nastává stav tzv. relativní bezúčinnosti dotčeného právního úkonu. Odporovatelný právní úkon zůstává platným právním úkonem, avšak v poměrech účastníků se na něj hledí tak, jako by nenastaly jeho účinky. V případě, že právní úkon je neplatný (ať absolutně nebo relativně), jeho právní účinky vůbec nenastávají; na právní vztahy se hledí stejně, jako by vůbec nebyl učiněn. U právního úkonu, který je neplatný, nelze vyslovit jeho odporovatelnost; neplatnost právního úkonu má přednost před jeho odporovatelností a odporovat lze jen platnému právnímu úkonu. K tomu lze v poměrech IZ poukázat na ust. § 234 IZ (jež určuje, že byla-li zjištěna neplatnost právního úkonu týkajícího se majetku nebo závazků dlužníka, který lze současně považovat za neúčinný, postupuje se podle ust. § 233).

Závěr soudu prvního stupně, že inkriminované kupní smlouvy byly platnými právními úkony, odvolací soud z níže uvedených důvodů nesdílí.

Podle ust. § 120 odst. 1 občanského zákoníku (dále jen ObčZ) je součástí věci vše, co k ní podle její povahy náleží a nemůže být odděleno, aniž by se tím věc znehodnotila.

Součástí věci je - jak vyplývá z citovaného ustanovení - vše, co k ní podle její povahy fyzicky a funkčně náleží a co od ní nemůže být odděleno, aniž by se tím hlavní věc znehodnotila; neoddělitelností se tu rozumí nemožnost separace jak fyzická (technická), tak i funkční.

Požadavek ust. § 120 odst. 1 ObčZ "nemůže být odděleno, aniž by se tím věc znehodnotila", samozřejmě nevylučuje možnost faktické separace věcí, naopak vlastně v důsledcích jejich oddělení spatřuje měřítko samostatnosti věcí. Pojem "odděleno" zahrnuje řadu způsobů od přímých zásahů do hmotné podstaty věci (např. vybourání vestavěných oken domu), přes zásahy, které neničí podstatu věci (např. odmontování kola automobilu), po pouhé volně proveditelné odnětí věci (např. odnesení bezdrátového sluchátka od telefonního aparátu). Definici součástí věci pak z tohoto pohledu vyhovují ty případy, kdy oddělení kterýmkoli z uvedených způsobů znamená pro věc hlavní (nikoliv též pro její oddělovanou součást) újmu na její hodnotě. Znehodnocením přitom nemusí být jen ztráta hodnoty peněžní (byť ta bývá zpravidla výsledným odrazem ztráty jakýchkoliv jiných hodnot), nýbrž může jít i o znehodnocení funkční, estetické či jiné; znehodnocením se tu rozumí každý stav, kdy hlavní věc v porovnání se stavem před oddělením její součásti slouží svému původnímu účelu méně kvalitně nebo mu nemůže sloužit vůbec (k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 25 Cdo 770/98 ze dne 29. 7. 1999, který byl uveřejněn v č. 10 časopisu Právní rozhledy, roč. 2000, nebo v rozsudek téhož soudu sp. zn. 20 Cdo 2369/99 ze dne 31. 10. 2011, který byl uveřejněn pod č. 22 v časopise Soudní judikatura, roč. 2002).

Nikoli pouhá možnost separace, ale teprve faktické oddělení součástí doprovázené znehodnocením věci hlavní přináší právní důsledek, že dřívější součást se stává věcí samostatnou a na dosavadní hlavní věci nezávislou. Dokud součást není oddělena, není způsobilým předmětem občanskoprávních vztahů, nestanoví-li

zákon jinak. S věcí hlavní tvoří věc jedinou a je s ní podrobena jednotnému právnímu režimu; sdílí tedy vše, co se po právní stránce týká věci hlavní, a to i tehdy, jestliže se v důsledku faktického spojení stala součástí věci hlavní taková věc, která byla (resp. která by jinak byla) věcí samostatnou (k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 3 Cz 3/90 ze dne 31. 1. 1990 uveřejněný pod č. 4/1992 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

Při shora uvedených východiscích je nutno dospět k závěru, že předmět kupních smluv, tedy lodní skořepina, lodní motor a lodní příslušenství (jež tvoří např. nádrže, toalety, fendry či vesty) jsou (byly) natolik funkčně spjaty s lodí Sv. Anežka, že jejich oddělení (by) pro tuto věc (loď) představovalo nejen peněžní znehodnocení (což je zřejmé ze závěrů znaleckého posudku, podle něhož byla obvyklá tržní hodnota lodi Sv. Anežka ke dni 26. 10. 2011 odhadnuta na 829.300,- Kč zatímco obvyklá tržní hodnota údajně rozebraných jednotlivých částí a komponent lodi Sv. Anežka byla k prosinci 2011 odhadnuta na 307.200,- Kč), ale i funkční znehodnocení (loď bez motoru a skořepiny je nefunkční, bez lodního příslušenství je její funkčnost značně snížena). Ostatně o tom, že předměty kupních smluv jsou (byly) součástí lodi Sv. Anežka nepochybovala ani žalovaná (viz část její odvolací argumentace).

V situaci, kdy žalovaná na jednání před odvolacím soudem uvedla, že k uzavření kupních smluv došlo ještě před údajnou demontáží lodi Sv. Anežka, nemohl být předmět kupních smluv jako součást lodi způsobilým předmětem občanskoprávních vztahů kupních smluv nevyjímaje. Kupní smlouvy jsou tedy neplatné, a žaloba na určení jejich neúčinnosti je, a opakovaně to budiž zdůrazněno, nedůvodná.

Odvolací soud proto podle ust. § 220 odst. 1 písm. b) OSŘ změnil napadený rozsudek jak v bodě I. výroku s tím, že ve výroku měnícího rozhodnutí vyjádřil, že se žaloba na určení neúčinnosti kupních smluv zamítá z důvodu jejich neplatnosti, tak v bodě II. výroku (neobstojí-li žaloba na určení neúčinnosti právního úkonu, nemůže obstát ani žaloba na vydání plnění z neúčinného právního úkonu do majetkové podstaty dlužnice ani žaloba na poskytnutí rovnocenné náhrady), a rovněž v bodě V. výroku, jenž v důsledku zamítnutí žaloby ztratil opodstatnění (ust. § 2 odst. 3 věty první zákona o soudních poplatcích nelze aplikovat v situaci, kdy soud návrhu navrhovatele nevyhověl).

Při rozhodování o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů ve vztahu mezi účastníky řízení odvolací soud postupoval podle ust. § 224 odst. 1, 2 a § 142 odst. 1 OSŘ s tím, že v řízení úspěšná žalovaná se práva na náhradu nákladů řízení vzdala.

Výrok o náhradě nákladů státu je odůvodněn ust. 224 odst. 1, 2 a § 148 odst. 1 OSŘ, dle kterého má stát podle výsledků řízení proti účastníkům právo na náhradu nákladů řízení, které platil, pokud u nich nejsou předpoklady pro osvobození od placení soudních poplatků. Vzhledem k tomu, že v řízení byla neúspěšná žalobkyně, vzniklo státu právo na náhradu nákladů řízení proti ní s tím, že tyto náklady spočívají ve vynaloženém znalečném ve výši 34.694,- Kč (č. I. 212).

O vrácení zálohy na náklady znaleckého posudku ve výši 20.000,- Kč složené žalovanou dne 11. 3. 2015 (č. l. 86) rozhodne soud prvního stupně samostatným usnesením.

Nad rámec výše uvedeného považoval odvolací soud za vhodné uvést, že rozhodnutí o této žalobě by se mělo (mohlo) do poměrů probíhajícího insolvenčního řízení vedeného na majetek dlužnice promítnout tak, že - v situaci, kdy na základě ve výroku specifikovaných kupních smluv nedošlo k převodu vlastnického práva k lodním dílům na žalovanou a kdy v (insolvenčním) řízení nevyšlo najevo, že by došlo k převodu vlastnického práva k lodi z dlužnice na třetí osobu (žalovanou) - žalobkyně loď Anežka rej. č. 110638 (jež je dle závěrů znaleckého posudku Znalce plavidlem totožným s původním plavidlem rej. č. 109939) sepíše do soupisu majetkové podstaty dlužnice.

P o u č e n í : Proti bodům I. a II. výroku tohoto rozsudku je dovolání přípustné, jestliže rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Dovolání se podává k Nejvyššímu soudu ČR, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, prostřednictvím Městského soudu v Praze.

Proti bodům III až V. výroku tohoto rozsudku není dovolání přípustné.

V Praze dne 1. prosince 2016

Mgr. Tomáš B r a u n, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Němcová Michaela